

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 390/089-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť L., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp 22/2009 z 2. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2009 doručená sťažnosť L., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžp 22/2009 z 2. júna 2009.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ sa domáhal priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti štátneho podniku L., š. p., OZ R., o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha – medveďa hnedého. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor ochrany prírody (ďalej len „ministerstvo životného prostredia“), vydalo 15. mája 2008 rozhodnutie sp. zn. 5156/2008-2.1/KD, ktorým sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka konania vo veci. O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodoval minister životného prostredia Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutím sp. zn. 116/2008-rozkl. z 26. júna 2008 potvrdil napadnuté rozhodnutie a rozklad sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podľa § 247 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) žalobou požiadal Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu a žiadal, aby rozhodol v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. a) až e) OSP. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 175/2008 zo 14. januára 2009 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 22/2009 z 2. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd podľa sťažovateľa postupoval v tejto veci „*zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci*“, pretože vo veci, ktorá je podľa neho druhovo totožná s právnou vecou sp. zn. 5 Sžp 22/2009, uznesením sp. zn. 5 Sžp 41/2009 z 22. júna 2009 prerušil konanie o odvolaní sťažovateľa a predložil Súdnemu dvoru Európskych spoločenských predbežné otázky na rozhodnutie. Takýmto odlišným postupom a rozhodnutím došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, porušeniu princípu právnej istoty a k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem porušenia princípu právnej istoty najvyšší súd podľa sťažovateľa zanedbal aj svoju zákonom ustanovenú povinnosť pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Dňa 29. 6. 2009 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v právnej veci druhovo totožnej s právnou vecou, v ktorej vydaný rozsudok Najvyššieho súdu je predmetom tejto sťažnosti. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžp 41/2009 zo dňa 22. 6. 2009 prerušilo konanie o odvolaní žalobcu (sťažovateľa) proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 S 166/2008-74 zo dňa 20.1.2009, ktorým tento súd zamietol žalobu žalobcu (sťažovateľa), ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného – Ministerstva životného prostredia, ktorým žalovaný rozhodol o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi – sťažovateľovi v konaní vedenom podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

Najvyšší súd SR predložil citovaným rozhodnutím vec Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na rozhodnutie o predbežných otázkach ...

Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR postupoval vo veci, ktorá je predmetom tejto sťažnosti, zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci. Z rozhodnutia o predložení veci Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev zo dňa 20.1.2009 vyplýva, že Najvyšší súd SR postupoval podľa článku 234 poslednej vety (Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, pozn.), teda že otázku týkajúcu sa výkladu komunitárneho práva musel predložiť Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, keďže proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na výraz ‚bol nútený konať‘ v odôvodnení citovaného rozhodnutia o prerušení konania). V tejto súvislosti sťažovateľ dáva za pravdu Najvyššiemu súdu SR o jeho povinnosti predložiť vec Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev vzhľadom na to, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR nie je prípustný opravný prostriedok podľa OSP a Ústavný súd SR nie je druhou opravnou inštanciou v konaní správneho súdnictva. Pokiaľ ide o odôvodnenie odlišného postupu Najvyššieho súdu SR, tak ako na to poukazuje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorá má byť zdôvodnená údajným naznačovaním komunitárneho rozmeru posudzovanej veci v neskorších odvolaniach sťažovateľa, táto skutočnosť je v rozpore s obsahom odvolaní sťažovateľa vo veci sp. zn. 5 Sžp 6/2009 a 5 Sžp 41/2009. Sťažovateľ predkladá v prílohe tohto podania tak odvolanie a podanie, ktorým bolo odvolanie doplnené vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, tak odvolanie a podanie, ktorým bolo doplnené vo veci 5 Sžp 41/2009. Z obsahu týchto podaní sťažovateľa je zrejmé, že tieto sú s výnimkou spisových

značiek a dátumov identické. Postup sťažovateľa v odvolacom konaní teda nebol dôvodom na zásadne odlišný postup Najvyššieho súdu SR v dvoch druhovo identických konaniach, v ktorých je sťažovateľ účastníkom konania. Postup Najvyššieho súdu SR, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou a vydanie tohto rozhodnutia je v rozpore s článkom, teda s právom sťažovateľa zakotvenom v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré zaručuje každému konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom, ak Najvyšší súd SR sa cítil byť viazaný povinnosťou predložiť vo veci 5 Sžp Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, potom ak takýmto spôsobom nepostupoval aj vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, nepostupoval zákonným spôsobom, tak ako mu to ukladá čl. 2 ods. 2 ústavy SR v spojení s čl. 234 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd uznesením prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol týmto nálezhom:

„Právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety 1. Dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžp 22/2009 zo dňa 2.6.2009 a konaním, ktoré mu predchádzalo bolo porušené.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžp 22/2009 zo dňa 2.6.2009 a vracia mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že odlišným rozhodnutím najvyššieho súdu v skutkovo a právne zhodných veciach došlo k porušeniu zásady právnej istoty, a tým aj jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd z podania a jeho príloh zistil, že sťažovateľ sa podľa § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) domáhal postavenia účastníka v konaní o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha, pretože v tomto konaní budú priamo dotknuté jeho práva a právom chránené záujmy podľa Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 43/2006 (ďalej len „Aarhuský dohovor“). Ministerstvo životného prostredia dospelo k záveru, že nie sú splnené podmienky na priznanie postavenia účastníka konania podľa § 14 Správneho poriadku, a zároveň konštatovalo, že podľa § 82 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) môže mať sťažovateľ v tomto konaní len postavenie zúčastnenej osoby. O rozklade sťažovateľa rozhodoval minister životného prostredia Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutím č. 116/2008-rozkl. z 26. júna 2008 potvrdil prvostupňové rozhodnutie, keď konštatoval, že postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny.

Na základe žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 116/2008-rozkl. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako vecne a miestne príslušný krajský súd, ktorý rozsudkom č. k. 2 S 175/2008-72 zo 14. januára 2009 žalobu zamietol, pretože usúdil, že žaloba nie je dôvodná. Podľa názoru krajského súdu je obsah čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru „*natol'ko nejasný a nejednoznačný, že z neho nemožno bez pochybností vyvodit' pravidlo správania, ktoré autor touto normou sledoval. Predmetný článok zaväzuje štát zabezpečiť prístup členov verejnosti k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ak sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia, na druhej strane však viaže zabezpečenie tohto záväzku na splnenie podmienok uvedených vo vnútroštátnom práve, ak sú nejaké. Z takto formulovanej normy nemožno jednoznačne vyložiť, aké práva má žalobca ako člen verejnosti vo vzťahu k správne konaniu vo veciach ochrany prírody a krajiny, prípadne i k súdne konaniu umožňujúcemu preskúmanie zákonnosti vydaných rozhodnutí. Nemožno teda jednoznačne ani tvrdiť, že vnútroštátna právna úprava postavenia*

občianskych združení v konaní pred orgánmi ochrany prírody a krajiny je v rozpore s pravidlami ustanovenými v článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Preto súd... konštatoval, že napriek právo prednosti Dohovoru pred vnútroštátnymi zákonmi, založenému na článku 7 ods. 5 Ústavy SR, nemožno priznať článku 9 ods. 3 Dohovoru priamy účinok vo vnútroštátnom práve, pretože z tohto článku jednoznačne nevyplýva pre žalobcu právo byť účastníkom správneho konania, ktorého sa v konkrétnom správnom konaní dovoľával. Pravidlo o aplikačnej prednosti Dohovoru pred vnútroštátnymi zákonmi preto v danom prípade nebolo možné uplatniť. Pokiaľ teda správne orgány postupovali podľa vnútroštátnej právnej úpravy – ZOPK (zákon o ochrane prírody a krajiny, pozn.), ktorý zaručuje žalobcovi v správnom konaní týkajúcom sa ochrany prírody a krajiny procesné postavenie zúčastnenej osoby s právami a povinnosťami vymedzenými v § 15a Správneho poriadku a nepriznali žalobcovi postavenie účastníka konania, postupovali v súlade s právnym poriadkom SR.“.

Najvyšší súd rozhodujúci o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 22/2009 z 2. júna 2009 rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 175/2008 potvrdil. V rozhodnutí konštatoval, že *«od začiatku roku 2008 bol žalobca upovedomovaný o začatí viacerých správnych konaní (v počte prevyšujúcom jedinsto) vyvolaných na podnet rôznych poľovníckych združení alebo iných subjektov, ktoré sa týkali alebo povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov – medveďa hnedého, alebo vstupu do chránených území alebo použitia chemických prípravkov v týchto lokalitách.*

Žalobca nielen v tomto konkrétnom (konanie o žiadosti na povolenie výnimky z ochrany chránených živočíchov) ale aj vo zvyšných konaniach oznámil žalovanému svoju účasť a následne sa domáhal priznania postavenia účastníka konania odvolávajúc sa na § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) ako aj na článok 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod por. č. 43/2006 (na účely tohto rozsudku ďalej len „Aarhuský dohovor“).

...

Nakoľko všetky odvolania podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Sžp 6/2009 až 5 Sžp 94/2009 sa týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov, rastlín alebo chránenej častí krajiny) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu postavenia žalobcu ako účastníka správneho konania, potom Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti obsiahnutú v § 6 O. s. p. (navrhnutý procesný spôsob oboznámenia účastníkov s výsledkami súdneho konania nebol zvolený na úkor rýchlej a účinnej ochrany ich práv) a na tú skutočnosť, že dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania, podrobne objasnil v rozsudku sp. zn. 5 Sžp 6/2009, zvolil takú procesnú ekonomiu, že v podrobnostiach odôvodnenia tohto rozsudku odkazuje účastníkov na svoje hore uvedené rozhodnutie, ktoré účastníci majú k dispozícii.»

Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Podľa odseku 2 je účastníkom konania aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Podľa § 15a ods. 1 Správneho poriadku môže osobitný zákon ustanoviť, za akých podmienok sa na konaní alebo na jeho časti má právo zúčastniť aj iná osoba než účastník konania (ďalej len „zúčastnená osoba“). Podľa odseku 2 má zúčastnená osoba právo byť upovedomená o začatí konania a o iných podaniach účastníkov konania, zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a na miestnej obhliadke, navrhovať dôkazy a doplnenie podkladu rozhodnutia. Osobitný zákon môže ustanoviť zúčastnenej osobe viac práv.

Podľa § 82 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny je účastníkom konania o vydanie súhlasu alebo povolenie výnimky v prípadoch uvedených v odseku 2 len žiadateľ, ak tento zákon neustanovuje inak. Účastníkom konania o vydanie súhlasu na zriadenie zoologickej záhrady je aj obec, v ktorej katastrálnom území je alebo má byť zoologická

záhrada umiestnená. Združenie s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti najmenej jeden rok je ochrana prírody a krajiny (§ 2 ods. 1) a ktoré písomne oznámi svoju účasť v konaní najneskôr do siedmich dní od upovedomenia podľa odseku 7, je zúčastnenou osobou.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 9 ods. 2. Aahurského dohovoru každá zmluvná strana v rámci svojho vnútroštátneho práva zabezpečí, aby členovia zainteresovanej verejnosti a) majúci dostatočný záujem alebo, alternatívne, b) ak pretrváva porušovanie ich práva v prípadoch, kde to právne predpisy Strany upravujúce správne konanie požadujú ako predbežnú podmienku, mali prístup k procesu preskúmania pred súdom a/alebo iným nezávislým a nestranným orgánom ustanoveným na základe zákona na účely napadnúť vecnú a procesnú zákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, úkonu alebo opomenutia podliehajúceho článku 6 a v prípadoch ustanovených vnútroštátnym právom a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 3, iným relevantným ustanoveniam tohto dohovoru. O tom, čo predstavuje dostatočný záujem a porušovanie práva, bude rozhodnuté v súlade s požiadavkami vnútroštátneho práva a v súlade s cieľom dať zainteresovanej verejnosti široký prístup k spravodlivosti v rámci rozsahu pôsobnosti tohto dohovoru. Na tento účel sa záujem akejkoľvek mimovládnej organizácie, ktorá spĺňa požiadavky uvedené v článku 2 ods. 5, považuje za dostatočný na účely písmena a). Tieto organizácie budú považované za také, ktorých práva môžu byť porušené na účely písmena b).

Ústavný súd najprv preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil, že by závery najvyššieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. V rozhodnutí krajského súdu sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Odôvodnenie rozhodnutia

najvyššieho súdu, ktorý zvolil takú procesnú ekonómiu, že odkázal na svoje staršie rozhodnutie sp. zn. 5 Sžp 6/2009, ktoré má sťažovateľ k dispozícii a v ktorom podrobne objasnil dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu dovolania, je akceptovateľné a ústavne konformné.

Ústavný súd sa zaoberal otázkou, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárneho rozhodnutia z dôvodu jeho rozporu s konštantnou rozhodovacou praxou. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Napriek uvedenému ústavný súd skonštatoval, že v danom prípade vyslovenie právneho záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je opodstatnené. V posudzovanom prípade ústavný súd poukazuje na skutočnosti uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu, podľa ktorých vo viacerých podaniach obdobného skutkového stavu a totožného právneho problému rozhodol najvyšší súd identicky.

Pokiaľ sťažovateľ na podporu svojich tvrdení o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 41/2009 z 22. júna 2009, ktorým tento v obdobnej právnej veci rozhodol odlišným spôsobom ako vo veci sp. zn. 5 Sžp 22/2009 z 2. júna 2009, ústavný súd zistil, že sťažovateľ napáda rozhodnutie, ktoré bolo identické s viacerými rozhodnutiami najvyššieho súdu obdobného skutkového stavu

a totožného právneho problému. Napadnuté rozhodnutie časovo predchádzalo odlišnému rozhodnutiu sp. zn. 5 Sžp 41/2009, ktoré v čase rozhodovania najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Sžp 9/2009 ešte nebolo vydané. Sťažovateľ pritom nenapáda toto odlišné a neskôr vydané rozhodnutie, ale rozhodnutie, ktoré mu časovo predchádzalo. Preto vyznieva absurdne tvrdenie sťažovateľa o nepredvídateľnom postupe v rozhodovaní, ktoré predchádzalo odlišnému postupu a ktoré zároveň bolo obdobné s viacerými rozhodnutiami najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobnej veci. Toto odlišné rozhodnutie zároveň nie je odlišným meritórnym rozhodnutím, ale rozhodnutím o prerušení konania a predložení predbežných otázok na rozhodnutie Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev. Sťažovateľ teda porovnáva obsah rozhodnutí vydaných v odlišnej forme a odlišnej fáze konania.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, usmerňovať vývoj judikatúry všeobecných súdov z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov (za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity) alebo zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (čo je kompetenciou práve najvyššieho súdu, pozri napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009